

sygn. akt III K 14/14

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Białymstoku III Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Mariusz Kurowski

Protokolant: Katarzyna Waško – Białas

w obecności prokuratora: Małgorzaty Zińczuk

po rozpoznaniu dnia 27.03.2014 r. sprawy

W. W. (1), ur. (...) w Ł., s. H. i I. z d. W.

Skazanego prawomocnymi wyrokami:

1. **Sądu Rejonowego w Białymstoku w** z dnia 12 września 2005 r. w sprawie **sygn. akt III K 1249/05** za przestępstwo popełnione w okresie od miesiąca kwietnia 2002 r. do dnia 3 sierpnia 2005 r. z art. 207 § 1 k.k. na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, której to wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. art. 70 § 2 k.k. i art. 73 § 2 k.k. warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 5 (pięć) lat oddając skazanego pod dozór kuratora, na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 k.k. zobowiązano go do powstrzymania się od nadużywania alkoholu, zasądono opłatę i obciążono pozostałymi kosztami sądowymi

Postanowieniem z dnia 7.05.2012 r.. Sąd Rejonowy w Białymstoku ww. karę pozbawienia wolności zarządził do wykonania (sygn. akt III Ko 865/12).

2. **Sądu Okręgowego w Białymstoku** z dnia 15 września 2006 r. w sprawie **sygn. akt III K 177/06** przestępstwo popełnione w dniu 6 maja 2006 r. z art. 137 § 1 k.k. na karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności, której to wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. i art. 73 § 1 k.k. warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata oddając skazanego pod dozór kuratora, zasądono opłatę i obciążono pozostałymi kosztami sądowymi

Postanowieniem z dnia 24.04.2008r. Sąd Rejonowy w Białymstoku ww. karę pozbawienia wolności zarządził do wykonania (sygn. akt III Ko 549/08)

3. **Sądu Rejonowego w Białymstoku** z dnia 4 września 2007 r. w sprawie **sygn. akt III K 3057/07** za przestępstwo popełnione w nocy z 21 na 22 lutego 2007 r. z art. 279 § 1 k.k. na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych, którą to karę pozbawienia wolności na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 2 k.k. i art. 73 § 1 k.k. warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 5 (pięć) lat oddając skazanego pod dozór kuratora, na podstawie art. 46 § 1 k.k. nałożono obowiązek naprawienia szkody, zasądono od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy koszty obrony z urzędu oraz obciążono skazanego opłatą i pozostałymi kosztami sądowymi.

Postanowieniem z dnia 13.12.2012 r. Sąd Rejonowy w Białymstoku ww. karę pozbawienia wolności zarządził do wykonania (sygn. akt III Ko 1885/12).

4. **Sądu Rejonowego w Białymstoku** z dnia 26 listopada 2007 r. w sprawie **sygn. akt III K 529/07** za dwa przestępstwa popełnione w dniu 28 listopada 2006 r. – pierwsze z art. 278 § 1 k.k. na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz drugie z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia

wolności; na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. orzeczono łączną karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności; na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeczono obowiązek naprawienia szkody, zasądzono opłatę i obciążono skazanego pozostałymi kosztami sądowymi.

Wyrokiem z dnia 25.02.2008 r. Sąd Okręgowy w Białymstoku zmienił ww. wyrok – uchylił rozstrzygnięcie o karze łącznej i uniewinnił W. W. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu II – go. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy.

5. **Sądu Rejonowego w Białymstoku** z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie **sygn. akt XV K 1433/09** za przestępstwo popełnione w dniu 1 lipca 2009r. z art. 62 ust 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, którą to karę na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata; na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 k.k. zobowiązano skazanego do powstrzymania się od używania narkotyków; na podstawie art. 71 ust 1 ustawy z dnia 29.07/2005 r. nałożono na niego obowiązek poddania się leczeniu w zakładzie opieki zdrowotnej i oddano pod dozór wyznaczonej przez Sąd osoby, orzeczono przepadek dowodów rzeczowych oraz zasądzono opłatę i obciążono pozostałymi kosztami sądowymi

6. **Sądu Rejonowego w Białymstoku** z dnia 3 sierpnia 2011 r. w sprawie **sygn. akt VII K 484/11** za przestępstwo popełnione w dniu 16 kwietnia 2011 r. z art. 222 § 1 k.k. w zb. z art. 226 § 1 k.k. na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary zaliczono skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w dniu 16.4.2011 r. i zwolniono od ponoszenia kosztów sądowych.

7. **Sądu Rejonowego w Białymstoku** z dnia 12 września 2012 r. w sprawie **sygn. akt III K 356/12** za przestępstwo popełnione nieustalonego dnia w okresie od 29 września 2011 r. do 14 listopada 2011 r. z art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności; na podstawie art. 46 § 1 k.k. nałożono obowiązek naprawienia szkody; zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy wynagrodzenie za obronę z urzędu oraz zwolniono skazanego od ponoszenia kosztów sądowych.

8. **Sądu Rejonowego w Białymstoku** z dnia 2 września 2013 r. w sprawie **sygn. akt III K 623/13** za przestępstwo popełnione w dniu 14 września 2012 r. z art. 62 ust 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności, na podstawie art. 70 ust 1 i 2 ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzeczono przepadek dowodów rzeczowych i zwolniono skazanego od ponoszenia kosztów sądowych.

I. Na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. łączy opisane w punktach 3 -cim (sygn. akt III K 3057/07) i 4 - tym (sygn. akt 529/07) kary pozbawienia wolności i orzeka wobec skazanego W. W. (1) łączną karę 2 (dwóch) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności.

II. W pozostałej części wyroki opisane w punktach 3 i 4 pozostawia do odrębnego wykonania.

III. Na podstawie art. 572 k.p.k. postępowanie w zakresie połączenia kar orzeczonych wyrokami opisanymi w punktach 1, 2, 5, 6, 7 i 8 umarza. Kosztami procesu w tej części obciąża Skarb Państwa.

IV. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. O. wynagrodzenie za obronę z urzędu w kwocie 120 (stu dwudziestu) złotych oraz 23 % podatek VAT od tej kwoty.

V. Zwalnia skazanego od ponoszenia pozostałych kosztów sądowych, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

sygn. akt III K 14/14

UZASADNIENIE

W. W. (1) został skazany następującymi prawomocnymi wyrokami:

9. **Sądu Rejonowego w Białymstoku** w z dnia 12 września 2005 r. w sprawie **sygn. akt III K 1249/05** za przestępstwo popełnione w okresie od miesiąca kwietnia 2002 r. do dnia 3 sierpnia 2005 r. z art. 207 § 1 k.k. na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, której to wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. art. 70 § 2 k.k. i art. 73 § 2 k.k. warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 5 (pięć) lat oddając skazanego pod dozór kuratora, na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 k.k. zobowiązano go do powstrzymania się od nadużywania alkoholu, zasądzone opłatę i obciążono pozostałymi kosztami sądowymi

Postanowieniem z dnia 7.05.2012 r.. Sąd Rejonowy w Białymstoku ww. karę pozbawienia wolności zarządził do wykonania (sygn. akt III Ko 865/12).

10. **Sądu Okręgowego w Białymstoku** z dnia 15 września 2006 r. w sprawie **sygn. akt III K 177/06** przestępstwo popełnione w dniu 6 maja 2006 r. z art. 137 § 1 k.k. na karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności, której to wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. i art. 73 § 1 k.k. warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata oddając skazanego pod dozór kuratora, zasądzone opłatę i obciążono pozostałymi kosztami sądowymi

Postanowieniem z dnia 24.04.2008r. Sąd Rejonowy w Białymstoku ww. karę pozbawienia wolności zarządził do wykonania (sygn. akt III Ko 549/08)

11. **Sądu Rejonowego w Białymstoku** z dnia 4 września 2007 r. w sprawie **sygn. akt III K 3057/07** za przestępstwo popełnione w nocy z 21 na 22 lutego 2007 r. z art. 279 § 1 k.k. na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych, którą to karę pozbawienia wolności na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 2 k.k. i art. 73 § 1 k.k. warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 5 (pięć) lat oddając skazanego pod dozór kuratora, na podstawie art. 46 § 1 k.k. nałożono obowiązek naprawienia szkody, zasądzone od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy koszty obrony z urzędu oraz obciążono skazanego opłatą i pozostałymi kosztami sądowymi.

Postanowieniem z dnia 13.12.2012 r. Sąd Rejonowy w Białymstoku ww. karę pozbawienia wolności zarządził do wykonania (sygn. akt III Ko 1885/12).

12. **Sądu Rejonowego w Białymstoku** z dnia 26 listopada 2007 r. w sprawie **sygn. akt III K 529/07** za dwa przestępstwa popełnione w dniu 28 listopada 2006 r. – pierwsze z art. 278 § 1 k.k. na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz drugie z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności; na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. orzeczono łączną karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności; na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeczono obowiązek naprawienia szkody, zasądzone opłatę i obciążono skazanego pozostałymi kosztami sądowymi.

Wyrokiem z dnia 25.02.2008 r. Sąd Okręgowy w Białymstoku zmienił ww. wyrok – uchylił rozstrzygnięcie o karze łącznej i uniewinnił W. W. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu II – go. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy.

13. **Sądu Rejonowego w Białymstoku** z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie **sygn. akt XV K 1433/09** za przestępstwo popełnione w dniu 1 lipca 2009r. z art. 62 ust 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, którą to karę na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata; na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 k.k. zobowiązano skazanego do powstrzymania się od używania narkotyków; na podstawie art. 71 ust 1 ustawy z dnia 29.07/2005 r. nałożono na niego obowiązek poddania się leczeniu w zakładzie opieki zdrowotnej i oddano pod dozór wyznaczonej przez Sąd osoby, orzeczono przepadek dowodów rzeczowych oraz zasądzone opłatę i obciążono pozostałymi kosztami sądowymi

14. **Sądu Rejonowego w Białymstoku** z dnia 3 sierpnia 2011 r. w sprawie **sygn. akt VII K 484/11** za przestępstwo popełnione w dniu 16 kwietnia 2011 r. z art. 222 § 1 k.k. w zb. z art. 226 § 1 k.k. na karę 3 (trzech)

miesiący pozbawienia wolności; na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary zaliczono skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w dniu 16.4.2011 r. i zwolniono od ponoszenia kosztów sądowych.

15. **Sądu Rejonowego w Białymstoku** z dnia 12 września 2012 r. w sprawie **sygn. akt III K 356/12** za przestępstwo popełnione nieustalonego dnia w okresie od 29 września 2011 r. do 14 listopada 2011 r. z art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności; na podstawie art. 46 § 1 k.k. nałożono obowiązek naprawienia szkody; zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy wynagrodzenie za obronę z urzędu oraz zwolniono skazanego od ponoszenia kosztów sądowych.

16. **Sądu Rejonowego w Białymstoku** z dnia 2 września 2013 r. w sprawie **sygn. akt III K 623/13** za przestępstwo popełnione w dniu 14 września 2012 r. z art. 62 ust 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności, na podstawie art. 70 ust 1 i 2 ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzeczono przepadek dowodów rzeczowych i zwolniono skazanego od ponoszenia kosztów sądowych.

W dniu 17.09.2013 skazany W. W. (1) złożył wniosek o wydanie wyroku łącznego z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji. W piśmie z dnia 30.12.2013 r. doprecyzował, iż wnosi o wydanie wyroku łącznego obejmującego wszystkie jego uprzednie skazania. Argumentując podniósł chęć szybszego powrotu do żony i małego syna.

Sąd zważył, co następuje:

Wniosek skazanego jedynie w niewielkiej części zasługiwał na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 569 § 1 k.p.k. wyrok łączny wydaje się, jeżeli zachodzą warunki do wymierzenia kary łącznej, określone w art. 85 k.k.. Z kolei ów przepis wskazuje, że sąd wymierza karę łączną, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw zanim zapadł pierwszy, chociażby nieprawomocny wyrok skazujący za którekolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju, albo inne podlegające łączeniu. Innymi słowy w myśl wskazanego przepisu kara łączna w wyroku łącznym może objąć tego samego rodzaju kary jednostkowe orzeczone poszczególnymi wyrokami, które zostały wymierzone za przestępstwa popełnione przed wydaniem pierwszego chronologicznie wyroku (tak: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2005 r. I KZP 36/2004 OSNKW 2005/2 poz. 13 mająca moc zasady prawnej).

Analizując skazania W. W. (1) należy wskazać, iż pierwszym chronologicznie wyrokiem wydanym wobec jego osoby był wyrok Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 12.09.2005 r. (sygn. akt III K 1249/05). Kolejne zaś czyny, za które został on skazany następnymi wyrokami zostały popełnione w okresie od 06.05.2006 do 14.11.2011 r. Tym samym stwierdzić należało, iż nie został spełniony wyżej opisany, podstawowy warunek z art. 85 k.k. umożliwiający połączenie kar wymierzonych pierwszym wyrokiem z później orzeczonymi karami.

Analogiczne rozważania dotyczą również drugiego chronologicznie orzeczenia, a więc wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 15.09.2006 r. Wszystkie czyny ujęte w kolejnych wyrokach W. W. (1) popełnił już po wydaniu wyroku w sprawie o sygn. akt III K 177/06,

Z tego też względu postępowanie w zakresie połączenia kar orzeczonych w sprawie III K 1249/05 Sądu Rejonowego w Białymstoku i w sprawie III K 177/06 Sądu Okręgowego w Białymstoku z pozostałymi wymierzonymi W. W. (1) w oparciu o art. 572 k.p.k. zostało umorzone.

Jedyną możliwą do wymierzenia na podstawie analizy skazań i dat czynów popełnionych przez W. W. (1) jest kara łączna obejmująca kary wymierzone wyrokami Sądu Rejonowego w Białymstoku w sprawach o sygn. akt III K 3057/07 oraz III K 529/07. Pierwszym chronologicznie był wyrok z dnia 04.09.2007 roku (III K 3057/07), natomiast przestępstw, za które W. W. (1) został skazany w dniu 26.11.2007 r. w sprawie o sygn. akt III K 529/07 dopuścił się on w dniu 28.11.2006 r., a więc przed wydaniem wyroku w sprawie o sygn. akt III K 3057/07.

Podkreślenia wymaga fakt, iż to pierwszy chronologicznie wyrok powinien być punktem odniesienia przy dokonywaniu oceny, które z przestępstw objętych kolejnymi wyrokami pozostają w zbiegu uzasadniającym połączenie węzłem wyroku łącznego. Zaś dopiero spośród skazań, których nie obejmie tak ukształtowany zbieg realny, można utworzyć kolejną grupę obejmującą skazania za czyny popełnione zanim zapadł kolejny "pierwszy wyrok" - oczywiście "pierwszy" z punktu widzenia tej kolejnej grupy przestępstw (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 stycznia 2008 r. w sprawie V KK 212/07, LEX nr 377209, uzasadnienie postanowienia z dnia 30 września 2009 roku w sprawie I KZP 12/09, OSNKW 2009/10/86, Lex 521986). Akceptując ten pogląd stwierdzić należało, iż w niniejszym stanie faktycznym pierwszym chronologicznie wyrokiem jest wyrok w sprawie o sygn. akt III K 3057/07, którego czyn wchodzi w zbieg realny z czynem z wyroku w sprawie o sygn. akt III K 529/07.

Kary orzeczone w wyrokach Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie sygn. akt XV K 1433/09, z dnia 3 sierpnia 2011 r. w sprawie sygn. akt VII K 484/11, z dnia 12 września 2012 r. w sprawie sygn. akt III K 356/12 oraz z dnia 2 września 2013 r. w sprawie sygn. akt III K 623/13 nie mogły zostać połączone. Czyny w nich zawarte zostały popełnione kolejno w dniach: 1.07.2009 r., 16.04.2011 r.; w okresie od 29.09 do 14.11.2011 r. oraz w dniu 14.09.2012 r. Analiza dat czynów wskazanych powyżej i dat wydania wyroków ujawnia, iż nie zachodzi konieczny warunek orzeczenia kary łącznej z art. 85 k.k., bowiem wszystkie następujące po sobie czyny popełniane były już po wydaniu wyroku w sprawie wcześniejszej. W związku z powyższym należało stwierdzić, że i w stosunku do tych skazań zachodzi negatywna przesłanka uniemożliwiająca wydanie wyroku łącznego i także w tym zakresie należało na podstawie art. 572 k.p.k. umorzyć postępowanie.

Wymierzając zaś karę łączną Sąd miał na uwadze przesłanki wynikające z art. 86 § 1 k.k., który wyznacza granice jej wysokości, obowiązujące przy wydaniu wyroku łącznego. Kara łączna nie może być niższa od najwyższej z wymierzonych kar (granica dolna) i nie może być wyższa od sumy kar wymierzonych za poszczególne zbiegające się przestępstwa, nie przekraczając 15 lat pozbawienia wolności (górną granicą). Wymiar tej kary oscylował zatem w granicach od 2 lat do 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Należy w tym miejscu zauważyć, że przy orzekaniu kary łącznej Sąd może zastosować trzy metody. Pierwszą z nich jest oparcie się na zasadzie kumulacji, a zatem prostym dodaniu wysokości kar jednostkowych i orzeczenie kary łącznej stanowiącą ich sumę. Ten sposób wymierzania kary łącznej winien być stosowany jedynie do sprawców, co do których nie ma żadnej pozytywnej prognozy, są całkowicie zdeprawowani i brak jest podstaw do stosowania instytucji ułatwiających im zakończenie kary. Druga – metoda absorpcji, polega na wymierzeniu kary w najniższym możliwym rozmiarze, tj. pochłonięcia kar w niższych rozmiarach przez najsurowszą. Niewątpliwie ten rodzaj łączenia kar można stosować do najlepiej ocenianych sprawców, których przebieg resocjalizacji jest dalece zaawansowany. W szczególności zasada absorpcji przy wymierzaniu kary łącznej może być zastosowana, gdy pomiędzy poszczególnymi przestępstwami zachodzi bliski związek przedmiotowy i podmiotowy, a przesłanka prognostyczna pozwala na stwierdzenie, że kara łączna w wysokości najwyższej z wymierzonych kar jednostkowych jest wystarczającą oceną zachowania się sprawcy (tak: wyrok SA w Gdańsku z dnia 23 stycznia 1997 r., II AKa 321/96).

W doktrynie jak i w orzecznictwie podkreśla się, że oparcie wymiaru kary łącznej na dwóch ostatnich zasadach traktować należy jako rozwiązanie stosowane wyjątkowo. Natomiast priorytetową zasadą wymiaru kary łącznej powinna być zasada asperacji (tak: A. Marek: Komentarz, Kodeks karny, Warszawa 2004 rok s. 293; wyrok SN z 2 grudnia 1975 roku Rw 628/75, OSNKW 1976/2/33, wyrok SA w Katowicach z dnia 13 listopada 2003 roku, II AKa 339/03). Analiza związku podmiotowo – przedmiotowego oraz opinii o skazanym (k. 91-91v) ujawnia, zdaniem Sądu, brak podstaw do zastosowania wobec W. W. (1) zasady kumulacji bądź absorpcji.

Przy ustalaniu wysokości kary łącznej znaczenie mają elementy składające się na związek przedmiotowy i podmiotowy zbiegających się realnie przestępstw. Im związek ten jest ściślejszy, tym bardziej przeważa absorbowanie poszczególnych kar, im luźniejszy - ich kumulacja, to jest sumowanie. Należy zwrócić uwagę, że związek przedmiotowy zbiegających się realnie przestępstw ocenia się według tożsamości lub podobieństwa dóbr naruszonych poszczególnymi przestępstwami oraz na podstawie zwartości czasowej i miejscowej ich popełnienia. Związek

podmiotowy rozumie się jako podobieństwo rodzaju winy i zamiarów (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 14 marca 2007 roku o sygn. II AKa 44/07, KZS 2007/4/27).

Określając wysokość kary łącznej Sąd nie brał pod uwagę okoliczności przyjętych za podstawę wymiaru kar za poszczególne przestępstwa - stopnia społecznej szkodliwości poszczególnych czynów jak również ówczesnego stopnia winy skazanego, gdyż te zostały już wzięte pod uwagę przy wymiarze poszczególnych kar za czyny jednostkowe podlegające łączeniu. Wymierzając karę łączną Sąd miał zatem na uwadze całokształt przestępczej działalności W. W. (1) w kontekście celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie kara powinna spełniać w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej jak też ustalenia w zakresie związku podmiotowo – przedmiotowego pomiędzy kolejnymi przestępstwami, za które został on skazany.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy wskazać na stosunkowo bliski związek podmiotowo – przedmiotowy Świadczy o nim niedługi okres pomiędzy popełnieniem obu tych przestępstw, jak i charakter dóbr, na które skazany dokonał zamachu. W obu wypadkach były to przestępstwa przeciwko mieniu popełnione z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej, tak więc należało je uznać za przestępstwa podobne. Wspomniana rozpiętość czasowa tych czynów nie była zbyt duża bo nie przekraczała trzech miesięcy (28.11.2006 r. i 21/22.02.2007r.)

Na wymiar kary łącznej wpływ ma również proces resocjalizacji skazanego. Z opinii penitencjarnej W. W. (1)(k. 91-91v) wynika, iż zachowanie skazanego w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności można uznać za zmienne z przewagą zachowań pozytywnych. Skazany 8 razy nagradzany był nagrodami regulaminowymi m.in. za pracę nieodpłatną. Jest uczniem (...), gdzie odbywa kwalifikacyjny kurs zawodowy – monter. Wykazuje właściwe postawy w kontaktach z przełożonymi oraz unika konfliktów i nie jest uczestnikiem podkultury więziennej. Jednakże nie sposób pominąć, że był on także ukarany dyscyplinarnie za kradzież książki z biblioteki co w kontekście charakteru przestępstw, za które wymierzone kary podlegają łączeniu ` stanowi istotną okoliczność negatywnie wpływającą na wymiar kary łącznej. Nadto karę pozbawienia wolności odbywa w systemie zwykłym i mimo motywowania go nie jest zainteresowany jej odbywaniem w systemie programowanego oddziaływania.

Sąd orzekając karę łączną miał na uwadze fakt, iż zasadnicze znaczenie w zakresie jej wymiaru mają dyrektywy prewencyjne zarówno w aspekcie prewencji indywidualnej, jak i prewencji generalnej. W odniesieniu do W. W. (1) istotnym czynnikiem prognostycznym przemawiającym za orzeczeniem kary łącznej surowszej niż wynikałoby to z dyrektywy pełnej absorpcji jest całokształt przestępczej działalności skazanego. Wskazuje on bowiem, iż przez wiele lat dopuszczał się on różnorodnych przestępstw, głównie przeciwko mieniu z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej. Jednocześnie, co również należy podkreślić, ww. opinia o skazanym ujawnia, iż nie jest on osobą tak zdeprawowaną, by uzasadnione było oparcie kary łącznej na zasadzie kumulacji.

W tej sytuacji swoje rozstrzygnięcie o wymierzeniu kary łącznej w wysokości 2 (dwóch) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności Sąd oparł na zasadzie mieszanej, ukierunkowanej na absorpcję. Oznacza to, że mocniej zaakcentowano pochłonięcie kar jednostkowych aniżeli ich kumulację. Zastosowana metoda wymiaru kary łącznej pozwala uniknąć konsekwencji w postaci kumulacji dolegliwości wynikającej z orzeczonych kar jednostkowych, a tym samym naruszenia zasady racjonalności wymiaru kary i zasady humanitaryzmu stosowania kar i środków karnych, do czego prowadzi oparcie wymiaru kary łącznej na dyrektywie kumulacji. Z drugiej strony wybrana przez Sąd metoda pozwala również uniknąć nieuzasadnionego premiowania sprawcy popełniającego wiele przestępstw, do czego prowadzi zasada absorpcji oznaczająca w istocie wymiar kary za jedno z pozostających w zbiegu przestępstw oraz praktyczną bezkarność w zakresie pozostałych.

Z uwagi na to, że połączeniu w niniejszej sprawie podlegały wyłącznie kary pozbawienia wolności, w pozostałej części wyroki opisane w punktach 3 i 4 Sąd pozostawił do odrębnego wykonania.

Końcowo należy też wskazać, iż Sąd łącząc niniejszym orzeczeniem ww. kary nie brał pod uwagę wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 19.10.2006 r. w sprawie o sygn. akt. III K 3259/06, mocą którego W. W. (1) został skazany został za popełniony w dniu 20.07.2006 r. czyn z art. 178a § 2 k.k. na karę 2 miesięcy pozbawienia wolności. Wyrok ów nie mógł bowiem stanowić przedmiotu rozpoznania tej sprawy ze względu na treść art. 50 ust 1 ustawy

z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013r., poz.1247). Mocą tej ustawy doszło do depenalizacji zachowania polegającego na kierowaniu rowerem po drodze publicznej i skreślono art. 178a § 2 k.k. Zatem czyn, za który skazany został W. W. (1) w wymienionej wyżej sprawie stał się po wejściu w życie tej ustawy z dniem 9.11.2013r. z mocy prawa wykroczeniem, przez co nie mógł podlegać ocenie w tej sprawie.

Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. O. wynagrodzenie za obronę z urzędu w kwocie 120 (stu dwudziestu) złotych oraz 23% podatek VAT od tej kwoty uznając, iż taka jego wysokość jest adekwatna do nakładu pracy obrońcy oraz zgodna z § 14 ust 2 pkt 5 i § 2 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163 poz. 1348 z późn. zm.).

W oparciu o art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił skazanego od kosztów sądowych związanych z wydaniem wyroku łącznego, uznając, iż jego sytuacja rodzinna i materialna uniemożliwi mu ich uiszczenie. O kosztach procesu w części umarzącej postępowanie co do połączenia kar Sąd orzekł na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k.